

Tisztelt Vezetőség! Tisztelt Pedagógusok!

Kedves Szülők és Diáktársaim! Kedves meghívott Vendégeink!

Vallomást kell, hogy tegyek még a beszédem legelején. A legutolsó másodpercekig halogattam ennek a szövegnek a megírását. Viszont, nem olyan okból, amire valószínűleg most gondolhatnak, gondolhattok. Nem egy betáblázott naptár, egy sor véletlen egybeesés vagy az akaraterő teljes hiánya miatt. A válasz az emberi psziché komplexitásában és önszabotáló hajlamaiban rejlik.

A legutolsó másodpercekig halogattam ennek a szövegnek a megírását, mert féltem. Rettegtem. És ez az érzés most, ebben a pillanatban is bennem van.

Tudjuk-e mi is az a félelem? Egy alapvető mechanizmus az emberi agyban, egy ingerre adott válaszreakció, ha fenyegetést érzékelünk. Ennek hallatán felmerülhet bennünk a kérdés: miért keltene félelmet egy ballagási beszéd megírása? Mert: "Sosem gondoltam volna, hogy a szeretet félelmetesebb lehet, mint a düh", ahogy a Green Day frontembere, Billie Joe Armstrong, megénekelte.

A szeretet, amit egy ember, egy diák kaphat ebben a rendkívül törekeny időszakban, mint a gimnazista évek, egy életre meghatározó jellemet ad. Ez a szeretet gyakran nem mindennapi formában van jelen az életünkben. Néha elapad. Néha nem számíthatunk azokra az emberekre, akikre a legnagyobb szükségünk lenne. Viszont néha ez a szeretet új módokat talál arra, hogy befűrkéssze magát az életünkbe.

Amikor végig tekintek az előttem ülőkön, felbukkannak azok az arcok, amelyek igazi értékkel töltötték meg számomra ezt az 5 évet: a pedagógusaim, a három barátnőm, a bátyám, az édesanyám. Mindig helyt álltak mellettem, utat mutattak és tanítottak. Ők adták meg azt a szeretetet, ami miatt most itt állhatok, lehet, hogy félve, de mégis büszkén.

Van itt egy arc, aki kitűnik a többi közül. Akiben bíztam, hogy itt lesz a mai napon és szólhatok hozzá pár szót. Az az ember, aki megmutatta nekem hogyan is találhat meg minket a szeretet a legváratlanabb pillanatokban. Az első irodalom órájától, az utolsóig, az irodalmi versenyek megyei fordulótól az országos győzelemig, a szalagavatótól eddig a pillanatig minden lépésnél mellettem volt. Zsák Anikó tanárnő, köszönöm a tudást, a gondoskodást, a mentorálást és a szeretetet. Hálás vagyok, hogy megismerhettem és remélem Tanárnő is boldogan gondol vissza az együtt eltöltött időkre. Kívánok nyugodt, tartalmas, szép nyugdíjas éveket és minden jót Tanárnőnek!

Lassan a végéhez ér búcsúzásom, ami ezen sorok megírása közben is felötlött bennem. És hogy még mindig félek-e? Igen. Amint hallották, hallottátok rengeteg ember van az életemben, akik számítanak rám, de akiktől mégis búcsút kell, hogy vegyek. Persze, van akitől nem örökre, de van akitől, vagy amitől, végleg elköszönök a mai napon. Emiatt a legutolsó másodpercekig halogattam ennek a szövegnek a megírását, mert féltem, ha lezárom ezt az utolsó bekezdést onnantól nincs visszaút. Nincs több reggeli becsengő, nincs több osztálykirándulás, nincs több jó hangulatú tanóra és nem leszek többé biztonságban az Encsi Váci Mihály Gimnázium falai között.

Most hozzátok szólok, kedves osztálytársaim és évfolyamtársaim. Tudom, hogy ti is féltek a jövőtől vagy hasonló érzelmek kavarnak bennetek is, mint bennem. Emiatt egyáltalán nem áll szándékomban sablon szövegekkel nyugtatni titeket. Mégis, tudnotok kell, hogy ez az átmeneti időszak idővel megszépül. Lehet, hogy nem találjuk hirtelen a helyünket ebben a társadalomban, lehet, hogy változnak a terveink, lehet, hogy kudarcba fulladnak.

Ezért azt mondom: féljetek. Rettegjetek és várjátok tűkön ülve az ismeretlent, majd mondjátok büszkén, hogy megcsináltam, még a félelmeim ellenére is. Mert az idő elszáll, az élet elhalad mellettünk, ha hagyjuk. Ezért, ha valaha a félelem miatt nem mertek cselekedni, hát cselekedjetek félve. De sose mondjátok le az életről.

Kívánok mindannyiunknak sikereket, jó irányba terelő kudarokat, erőt, egészséget, szerencsét és szeretetet!